

# Božje okolje

Revija za krščansko duhovnost. Leto 34. Številka 4/2009. Cena 3,80 evra

»Neverni« dobrodošli?  
Otroci se opravičijo  
Pravoslavna menihinja Marija Skobcova

## Prinašati Boga v svet



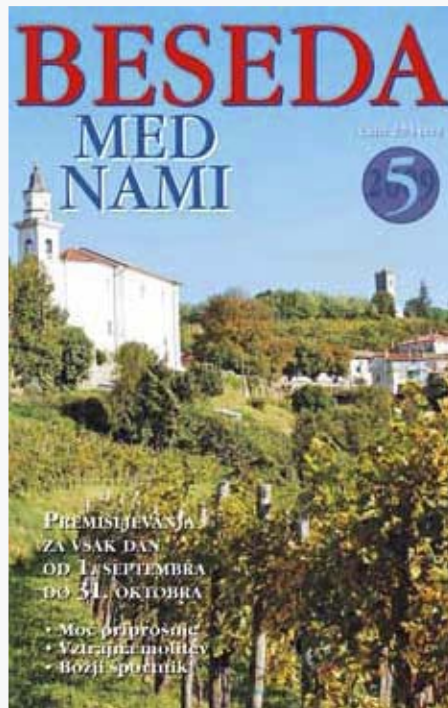
## Premišljevanja za vsak dan

V vsaki številki duhovno branje za dva meseca.

V peti številki za leto 2009 (september, oktober):

- Moč priprošnje
- Vztrajna molitev
- Božji športnik

Naročite se na 01/360-28-28  
ali [narocila@druzina.si](mailto:narocila@druzina.si),  
kupite pa jo lahko v škofijskih knjigarnah  
in v knjigarni založbe Družine.



**NOVO**

### Življenje sestre Katarine Labouré

**Rene Laurentin**

Knjigo izročamo bralcem z željo, ki jo je v spremeni besedi napisal opat p. Anton Nadrah, velik častilec Marijinega srca. »Naj bi vam pomagala, da bi posnemali svetniški zgled sv. Katarine, ki je zaradi svoje preprostosti in naravnosti ter junaške ljubezni v majhnih in vsakdanjih stvareh kažipot prav za današnji čas. Čudodelna svetinja pa naj bi vas vodila v pristrčno povezanost z Materjo Marijo in Jezusom, ki po svoji Materi tudi danes dela čudovite reči«.

cena: 9,00 evrov

The image shows the cover of the book 'Življenje sestre Katarine Labouré' by Rene Laurentin. The cover is primarily yellow and white. At the top, the author's name 'RENÉ LAURENTIN' is printed. Below it is a central illustration of the Virgin Mary holding the Christ Child, enclosed in a white archway. At the bottom, the title 'ŽIVLJENJE SESTRE KATARINE LABOURÉ' is written in bold black letters. The spine of the book is visible on the left, showing the title and author's name.

Ne morem ga več zanikati

Dvigati prah 4,5

**Tema številke:**  
**Prinašati Boga v svet**

Klic duhovne lakote 6

Osupljiv zgled 10



**Padec kliče  
po vzponu 11**

Sveži zrak 13

10 vodil za evangelizacijo 14

»Neverni« dobrodošli? 15

Kaj je prva naloga Cerkve 19

Skrb duhovnih očetov 20



**Pet jezikov  
odpuščanja 22**

Kdor se zanese na Boga, je močan 24

Bodimo ustvarjalni 26



**Svetost  
presega okvirje 27**

Kaj pomeni biti v Cerkvi? 29

Prisluhniti Resnici 31

Nagrajenci kviza o sv. Pavlu 33

Srečanje na ulici 33

Svobodni sodelavci Boga 34

Kako sem se srečal z Bogom 34

Sol in luč 35

**Božje okolje**, revija za krščansko duhovnost

Izdaja Družina d.o.o., Krekov trg 1, p. p. 95, 1001 Ljubljana, za založbo dr. Janez Gril. Ureja uredniški odbor, v. d. glavnega urednika Boštjan Debevec. Številko uredila Marija Krebelj in Marjan Pogačnik. Lektorirala Marija Bratina. Izbor fotografij: Joži Bukovšek.

Božje okolje delno subvencionira Ministrstvo za šolstvo in šport RS.

Letna naročnina za Slovenijo za leto 2009 je 22,80 evra,

posamezna številka 3,80 evra. V ceno je vračunan 8,5% DDV.

Transakcijski račun pri Novi Ljubljanski banki: 02014-0015204714

ali pri Raiffeisen banki: 24200-9003872930;

letna naročnina za tujino je 33 evrov (letalsko 34,50 evra), nakazujte jo

na devizni račun pri NLB d. d., Trg republike 2, 1520 Ljubljana,

IBAN: SI56020140015204714, Družina d.o.o., Krekov trg 1,

1000 Ljubljana, SLO, SWIFT oz. BIC: LJBAS12X.

Telefon uredništva: 01/360-28-45, 01/360-28-00

e-pošta: bozje.okolje@druzina.si,

spletna stran: www.druzina.si,

naročila: 01/360-28-28.

Grafična priprava: Družina d. o. o., tisk: Tiskano v Sloveniji

Naklada: 4.400 izvodov.

Fotografija na naslovnici: Vid Ponikvar

## Povej naprej



O stvareh, ki nam tako ali drugače polepšajo življenje, radi povemo tudi drugim: v kateri trgovini imajo kaj v »akciji«, kje je mogoče lepo preživeti počitnice, se zabavati ali dobro večerjati, kateri model prenosnega telefona je najboljši, s katero žavbico se je dobro mazati in kateri zdravnik bo znal najbolje pomagati.

Veliko bolj pa smo previdni pri resnejših stvareh, kot je na primer vera. Že za kakšno duhovno knjigo, ki nas je nagovorila, ne povemo vsakomur; tudi na vprašanje, kaj smo delali za praznike ali na dopustu, ne odgovorimo vedno, da smo bili pri maši ali na duhovnih vajah, pa tudi globljih vprašanj – ali je Bog, ki mi lahko pomaga, ali verjeti, da se s smrtjo vse ne konča, kaj imam od tega, da hodim v cerkev, ali ima molitev kakšen smisel ... – z znanci ne načenjamo tako hitro. Nekoč so bila nekatera življenjska področja tabu – človek ima včasih vtis, da danes to postaja vera.

Pa vendar se tudi s temi temami večina vsaj občasno po tihem ukvarja. Nekateri pred drugimi sicer kritizirajo Cerkev in kristjane, a se zato nič manj ne sprašujejo o smislu, o pravih odločitvah, o tem, ali kdo sliši njihovo molitev ... Ko pridejo v težave, marsikdaj gredo prižgat svečko ali se odpeljejo v kak znan romarski kraj.

Kristjani imamo zaklad: Boga, ki nas ima rad, vsakogar, brez pogojev. Če smo njegovo ljubezen izkusili, toliko bolj vemo, kaj nam je bilo podarjeno. In tudi razumemo, da pravzaprav druge lahko osiromašimo za nekaj velikega, če ne povemo naprej, kaj smo prejeli sami.

Pripravljenost druge voditi k Bogu in pustiti, da nas pri tem uporabi za svoje orodje, je eden izmed preizkusnih kamnov naše vere. Ko se z drugimi pogovarjamo o Bogu, to tudi nas kliče k razmisleku, kaj sami zares verujemo, in k iskani odgovorov, ter nam prinese novo duhovno svežino. Ko naši sogovorniki pustijo, da jih Bog nagovori, to spremeni njihovo življenje na lepše – in osreči tudi nas. Evangelizacija še zdaleč ni enosmeren proces, v katerem bi nekdo govoril in drugi poslušal, eden dajal in drugi prejemal. Duh veje, kjer hoče in po komer hoče. Če imamo odprta ušesa, nam bo marsikaj povedal tudi po tistih, ki se nimajo za verne.

Marjan Pogačnik



Matej Križanič

# Ne morem ga več zanikati

Ko sem se leta 1995 po »naključju« znašel na seminarju za evangelizacijo, sem zaslišal Gospodov klic, da je čas, da se premaknem iz svojega varnega mesta.

Spoznal sem dvoje: resnično navzočnost Jezusa v evharistiji ter klic k evangelizaciji. Začel sem skoraj vsak dan hoditi k maši, ker sem hotel biti priča čudežu, ko se je sam Bog spuščal na zemljo in ostajal trajno navzoč v hostiji. Hotel sem se čim pogosteje srečati z njim, ga obiskovati, gledati, se z njim pogovarjati.

Na omenjenem srečanju sem si govoril: »Jezus, hočem te oznanjati, govoriti o tebi z besedo, ne le z življenjem.« Nisem vedel, ali naj grem na Prešernov trg ter začnem govoriti o njem ali kar po ulicah. Jezus je vzel to mojo željo zares. Zelo normalno je, da hočeš o največjem odkritju spregovoriti še drugim. Če bi poznal zdravilo za aids, bi bilo sebično, če bi ga zadržal zase in bi drugi še naprej umirali za to boleznijo. Enako je z evangelijem. Prav je, da veselo novico o tem, da je do nas prišlo odrešenje in smo osvobojeni, povemo naprej.

Nekaj tednov po seminarju me je poklical duhovnik, s katerim sva se poznala le na videz. Prosil me je, da bi v okviru župnijskega misijona v Logatcu pričeval o tem, kar je Gospod naredil v mojem življenju. Vprašal sem ga, kako je prišel do mene in kako ve, da imam sploh kaj povedati. Omenil mi je le, da mu med molitvijo zmeraj prihaja na misel moje ime, zato se je odločil, da me pokliče. Ali si predstavljate, da me je malce streslo, ker sem videl, da je Jezus takoj za »akcijo«? Z duhovnikom sva se srečala na kosilu in pripovedoval sem mu o poti, po kateri me je Gospod vodil. Bila sva presenečena, kako je Jezus »zrežiral« to, da sva prišla skupaj.

Srečanje za mlade je bilo v kinodvorani in duhovnik je prišel k meni ter me opomnil, naj pazim, kako bom govoril, saj je večina mladih nevernih. Spreletela me je misel: »Govorim lahko le o Jezusu in o tem, kar je storil v mojem življenju, saj je živ.« Ko sem vzel papir, na katerem sem imel

pripravljena izhodišča ter vprašanja, ki naj bi mi jih zastavil duhovnik, se je v moji roki tresel, kot bi plapolal v vetru. Bilo me je sram, da bi drugi videli moj strah. Odločil sem se, da bom govoril brez papirja, ob tem pa sem se spomnil Jezusove obljube: »Ne skrbite, kako in kaj bi govorili, kajti tisto uro vam bo dano, kaj naj bi govorili. Ne boste namreč govorili vi, temveč Duh vašega Očeta bo govoril v vas« (Mt 10,19–20). Ko je prišel trenutek za moje pričevanje, sem po nekaj uvodnih mislih spregovoril besedo Jezus. V dvorani se je zaslišalo nasmihanje in šum, saj so se mnogi začeli med sabo pogovarjati. Če bi sledil svojim občutkom, bi zapustil oder in končal svoj »prvi nastop za Jezusa« s polomom. V mislih sem poklical Svetege Duha in ga prosil, naj mi pride na pomoč ter umiri nemirne mlade, vsem v dvorani pa sem povedal: »Tudi sam bi se pred nekaj meseci smejal, vendar, žal, tega ne morem več, saj sem osebno vse to doživel in Gospoda srečal iz oči v oči. Njega ne morem več zanikati. On je resnično živ.« Nadaljeval sem pričevanje in po nekaj minutah sem se zavedel, da vsi poslušajo, v dvorani pa je bila popolna tišina. Na koncu prvega in drugega dela pričevanja sem predlagal, naj Jezusu zaploskamo, in vsi so to storili. Zavedal sem se, da gre zares in da je to Njegovo delo, mi pa smo le Njegova usta.

Papež Pavel VI. je v enem izmed ključnih dokumentov *O evangelizaciji današnjega sveta (Evangelii nuntiandi)* jasno opredelil središčno nalogo kristjanov in Cerkve: »Ponovno hočemo potrditi, da je naloga oznanjati evangelij vsem ljudem bistveno poslanstvo Cerkve.« Malo pozneje je papež Janez Pavel II. leta 1983 na obisku na Haitiju prvič uporabil izraz *nova evangelizacija*, ki mora biti nova v gorečnosti, metodi in izražanju, ne pa po vsebini, saj gre za isti evangelij in Jezusa.

Ko se boš v svojem življenju ustavil, morda danes zvečer, prosi Gospoda, da se ti razodene, in potem, da te uporabi pri najpomembnejši nalogi – evangelizaciji. Naj ti da Duha gorečnosti, da boš pogumen in vesel kristjan.

Matej Križanič je diplomirani socialni delavec in stalni diakon.

# Skrb duhovnih očetov



Foto: spleet

Kakšne duhovne osebe išče in potrebuje človek, da bi zadovoljil globoko potrebo in hrepenenje po Bogu

»Če se kdo ne rodi od zgoraj, ne more videti Božjega kraljestva« (Jn 3,3), je v tistem skrivnostnem nočnem pogovoru Jezus dejal Nikodemu. Ko razmišljamo o evangelizaciji, nam te Jezusove besede govorijo o tem, da postati kristjan pomeni roditi se. Naša naloga naj bi bila pomagati ljudem, da se rodijo od zgoraj. Tako je svojo nalogo razumel apostol Pavel. »V Kristusu Jezusu sem vas po evangeliju rodil jaz« (1 Kor 4,15), je zapisal skoraj drzno, a z veliko gotovostjo. Svoje poslanstvo je videl v sodelovanju pri rojevanju v Bogu. A ko so otroci enkrat rojeni, je treba zanje skrbeti. Svojo starševsko skrb je Pavel čudovito izrazil v pismu Tesaloničanom: »S prav takšno toplino, s kakršno mati neguje svoje otroke, smo vam hoteli dati ne samo Božji evangelij, ampak tudi svoje življenje, in sicer zato, ker ste se nam priljubili« (1 Tes 2,7-8). In dodal: »Tudi veste, kako smo vsakogar izmed vas kakor oče svoje otroke opominjali, spodbujali in rotili, da živite tako, kakor se spodobi pred Bogom, ki vas kliče v svoje kraljestvo in v svojo slavo« (1 Tes 2,11-12).

Prvi kristjani so klicali »oče« tiste, ki so krščevali. Najprej so bili takšni očetje škofje, pozneje so dobili ime oče (ali mati) tudi drugi kristjani (možje, žene, laiki, duhovniki), ki so spremljali Kristusove učence na njihovi duhovni poti. Med njimi so bili

najbolj znani puščavniki. V njih so začetniki na duhovni poti prepoznavali obličje Boga Očeta, ob njih so postajali božji otroci v polnem pomenu besede. Veliko je bilo odvisno od moči želje po duhovni rasti, ki se je rodila v srcih stopajočih na duhovno pot. Niso bili očetje tisti, ki bi iskali otroke, temveč so otroci iskali očete. Kaj je privlačilo ljudi, da so se napotili k duhovnim možem in ženam tistega časa? In kakšne duhovne osebe išče in potrebuje človek danes, da bi zadovoljil svojo globoko potrebo in hrepenenje po Bogu? Kaj pričakuje od nekoga, v katerem sluti, da bi mu lahko pomagal roditi se od zgoraj, v Kristusu? Kakšnega duhovnega očeta iščem jaz?

## Duhovni oče je služabnik

Predvsem iščem nekoga, ki me bo znal sprejeti. Ob njem bom prepričan, da Bog sprejema vsakega človeka zaradi njega samega, v njegovi posebnosti, z vsem usmiljenjem. Iščem človeka, ki me ne bo želel žrtvovati za kakšne duhovne načrte, ki so vedno preveč zemeljski, čeprav bi imel še tako plemenit namen. Moj duhovni oče se zaveda, da je služabnik, zato svojih bratov in sester nima v posesti. On je tisti, ki pripada meni, ne jaz njemu.

# Svetost presega okvirje

Pravoslavna menihinja Marija Skobcova (1891–1945) je Ljubezni darovala vso svojo prekipevajočo človeškost

Svetopisemske besede: »Glej, vse delam novo,« in »prinašam iz svojega zaklada novo in staro,« se nanašajo tudi na svetnike, na »sol zemlje«, saj v njih veje Sveti Duh, v katerem je vse novo in »veje, kjer hoče«. Sila obnavljanja vsega ostarelega, sila ustvarjanja je osnovna odlika »novih« in »starih« svetnikov. V luči svetosti vidimo tudi tisto, kar je staro kot svet, kot bi videli prvič. Ste že kdaj prišli v stik s svetostjo, za katero bi lahko rekli: »Ah, to je že tolikokrat videno, dolgočasno in nam nima več kaj povedati?« Če ste, ste lahko prepričani, da nekaj ni v redu, da se je vmes vrnilo nekaj nesvetega in pritlehnega.

A vendar, ko govorimo o svetnikih, nismo vajeni silnih, strastnih izbruhov ustvarjalne umetniške, slikarske in pesniške energije, prav tako strastnih izbruhov občutka za družbeno pravičnost, silovitega političnega, celo revolucionarnega angažiranja; nismo vajeni silne človeške, telesne ljubezni, ki išče vedno več in vedno više. Navajeni smo, da se svetost izraža sicer silovito, a vendar znotraj skozi stoletja ustaljenih, predvsem cerkvenih okvirjev. Včasih radi pozabimo, da Duh veje, kjer hoče.

O svetnikih imamo svoje, pogosto stereotipne predstave. Tam, kjer se njihovi življenjepisi ne ujemajo z našimi vzorci, smo jih pripravljani »očistiti« in cenzurirati, kakor da bi se Sveti Duh motil in bi mi to pomoto popravili s tem, da bi izbrisali »nesvete« epizode.

Prenekateri »sveti« kralj je tako ostal brez dela svojega življenja, v katerem se je vojskoval, večkrat ženil, kršil dano besedo, sklepal nenačelna zaveznitva, ropal osvojena mesta ... Tako je naš svetnik le »dobrotnik Cerkve« in »ustanovitelj samostanov«, kar je seveda tudi bil, vendar je čudež Svetega Duha prav v tem, da je svetnik postal nekdo, ki je delal tudi kaj drugega, in je to znal preseči.

Manj kočljiva je svetnikova pesniška, čeprav tudi necerkvena umetniška dejavnost, vendar naj bi svetnik slikal le svete podobe. In če je pisal pe-



Foto: arhiv Božjega okolja

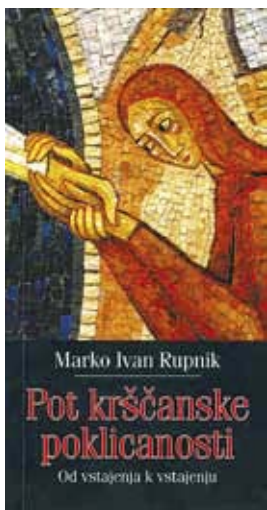
smi, naj bi imele svetopisemsko ali kako drugo nabožno vsebino. Drugače je to »čuden svetnik«.

## Pot do Boga

Leta 2004 je bila z odlokom Carigradske patriarhije razglašena svetnica mati Marija. Rojena je bila leta 1891, umrla je konec marca 1945 v koncentracijskem taborišču Ravensbrück, med tem pa je bila Elizabeta Pilenko vse to, kar smo pravkar omenili, in še neprimerno več.

Ko je bila stara petnajst let, je spoznala pesnika Aleksandra Bloka (njemu je bilo 25 let) in sta si pozneje dopisovala. Pravijo celo, da so bili prav njej posvečeni nekateri Blokovi nežni verzi. Vanjo se je zaljubil tudi poet Nikolaj Gumiljov. Pri osemnajstih letih se je prvič poročila. Mož, Dimitrij Kuzmin - Karavajev, je sodeloval v

# Svobodni sodelavci Boga



## Marko Ivan Rupnik: Pot krščanske poklicanosti. Od vstajenja k vstajenju, Založba Dravljje

Knjiga govori o smislu poklicanosti, kot se ta kaže iz vere v Jezusa Kristusa. Pisec svoje misli o poklicanosti in njenih poteh posreduje prek zgodbe. V njej osrednje mesto zavzema pater Bogoljub, ki se srečuje

najprej z mladim parom, ki pri njem išče nasvet glede poroke, v nadaljevanju pa še s škofom in nadvse uspešnim profesorjem teologije, ki je zašel v nekakšno krizo identitete. Vsi si želijo spoznati pravo pot zase. Pripovedni okvir gre jemati kot ključ za odprto razumevanje vsebine, ki se za njim skriva. Tako kot so srečanja oseb s patrom v knjigi te pripeljala do novega in svobodnega pogleda na življenje, tako se je potrebno za odkritje svoje poklicanosti srečati z Bogom in njegovo voljo.

V temelju poklicanosti je zato dialog ali kot pravi Rupnik: *»In človek bo izpolnil svoje življenje v dialogu s Stvarnikom prav na temelju te vizije, ki je pogreznjena v Boga, uresničuje pa se v človeku.«* Vizija pa je v tem: *»Bog nas je ustvaril z ljubeznijo, posredoval nam jo je in mi živimo v skladu z našo resnico in našo istovetnostjo tako, da to ljubezen uresničujemo na svoboden in ustvarjalen način.«* Gre torej za naše in božje sodelovanje, ki se izkazuje v ljubezni. V tem je tudi edini smisel božje volje, da se namreč prepoznamo ljubljene od Boga Očeta. Porok za uresničitev te vizije pa je Kristus, zato avtor eno izmed podpoglavij zgovorno poimenuje *Videti se v Kristusu*. Končno je v tem zbrana *»krščanska modrost glede vsega, kar se nanaša na poklicanost in konkretno Božjo voljo«*, še dodaja Rupnik.

Treba pa je upoštevati še grešno dimenzijo človeka, ki je ravno v zavračanju te osebne božje ljubezni. Ko smo nezmožni za ljubezen, naša poklicanost postane lepo načrtovanje, ki je sicer usmerjeno

ko dobremu, nikakor pa ni Dobro samo. Prava poklicanost od nas zahteva duhovno preobrazbo, ki je v stalnem preverjanju naših misli z tistimi, ki so v Bogu. Pri tem ima odločilno mesto molitev pa tudi naša umeščenost v cerkveno občestvo. Avtor v tem delu sledi natančnim navodilom iz Ignacijevih Duhovnih vaj. Cilj, h kateremu se usmerjajo naši naporji, pa je zopet v dejavni ljubezni. *»Vse, kar je v ljubezni, ne umrje, ker bo živelo, četudi umrje. Še več, da bi živelo, mora umreti iz ljubezni, v ljubezni in z ljubeznijo. Če poklicanost pomeni odgovoriti na ljubezen z ljubeznijo in prepeljati samega sebe z ljubeznijo, potem pomeni iztrgati samega sebe iz smrti za večno življenje, kajti ljubezen traja večno.«*

Pot krščanske poklicanosti je knjiga, ki nam pove nekaj o nas, in sicer ne glede na to, kdo in kje smo. Najsi jo preberemo scela ali pa jo dnevno vedno vnovič prelistavamo, knjiga sodi med tiste, ki nosijo trajno sporočilo, s poudarki, ki lahko nagovorijo vsakogar, tudi tiste, ki se nimajo za kristjane. Rupnik namreč pravi, da *»kategorije ljubezni ne razvrščajo stvari v skladu s kriteriji in razmišljanji našega propadajočega sveta«*. Poleg tega je knjiga tudi nekakšen »učbenik« simbolnega sveta verujočih v Kristusa. Pisec namreč svoje besede vseskozi podpira z obširnimi navedki, predvsem iz del cerkvenih očetov in duhovnih avtorjev prvih stoletij krščanstva, poseže pa tudi po sodobnih ruskih t. i. religijskih filozofih. Vsekakor vredno branja.

T. R.

## Kako sem se srečal z Bogom

### On živi – Osebne zgodbe, Založba Emanuel

*»Zemlja je polna nebes. Povsod goreči grmi, v njih je Bog. A le tisti, ki vidijo, sezujejo čevlje.«* Te besede E. B. Browninga, ki sem jih videla zapisane na fotografski razstavi pri Sv. Jožefu v Ljubljani, so mi prihajale na misel ob prebiranju dvajsetih pričevanj »navadnih« ljudi iz Slovenije, Hrvaške in Francije. Urednica Bernarda Rovtar je v reviji Založbe Emanuel zbrala osebne zgodbe ljudi, ki so se v nekem trenutku življenja srečali z Bogom in z Njim začeli popotovanje. *»In če si drznem pogledati Bogu pod prste, si mislim, da res uživa v različnosti, ki jo z nami (so)ustvarja,«* je zapisala. Zaradi teh odtentkov različnosti, v katerih